

KRÓNIKA

DIJÁTADÁS A FORUMBAN — 1988. április 23-án a Forumban alkalmi ünnepség keretében átadták Koncz Istvánnak az 1987. évi Híd Irodalmi Díjat, Baráth Ferencnek és a jugoszláv szobrászati biennálék megrendezéséért a pancsovai Olga Petrov Galériának az 1987. évi Forum Képzőművészeti Díjat, Kontra Ferencnek a Forum Könyvkiadó 1987. évi regény-pályázatának első, valamint Apró Istvánnak a regénypályázat második díját.

Bányai János vezérigazgató köszöntő beszéde után Gion Nandor, a Híd-díjat odaítélő zsűri elnöke így indokolta meg a bírálóbizottság döntését:

Tizennégy évvel ezelőtt egy, a maihoz hasonló ünnepségen rövid beszédet rögtönöztem, és olyasmit mondtam: meggyőződéseim, hogy az évek múlásával egyre jobb könyvek kapják majd a Híd-díjat, mert inodalmunk is egyre színvonalasabb lesz. Persze, tudom, hogy volt ebben a jóslásban jó adag túlzás is, de akkor nyugodtan mondhattam, mert abban az esztendőben én kaptam a Híd-díjat. A túlzásokban viszont igazság is lehet, amit bizonyít az elmúlt év könyvtermése, a rendkívül sok jó könyv minden műfajban, és ezek közül egy jó könyv. Koncz István Ellen-máglyája megkapta az 1987. évi Híd-díjat. A bírálóbizottság tagjainak többsége szerint megérdemelten, szerintem is megérdemelten.

Egyszerűs, komoly könyv. hozzáértő válogatással összeállított verseskötet, régebbi és újabb versek gyűjteménye.

Koncz István, mint tudjuk, viszonylag ritkán megszólaló költő, de amikor megszólal, azt tiszta lelkiismerettel teszi, mert öle telketően a legtekélyesebben próbálja meg elmondani verseit. És elmondja, megírja úgy,

hogy arra oda kell figyelni. Komoly könyvet említettem az előbb, mert a költő komolyan beszél, nem szereti az öncélú játékoságot, és ami fontosabb, nem szeneveleg, és nem sirja-sóhajtozza el bánatait. A kemény szavakat kedveli, a józanul kemény szavak még akkor is felbukkannak, amikor szomorúan kérdez, és elérzékenyül. Jól tudja, hogy a világ, amelyben élünk, nem a világok legjobbika, de vállalja, ha nem is belenyugvással, a múltat, a jelent, a jövőt, mint ahogy elődje is vállalta a bolsevikságot, „pedig nem is volt az, csak éppen megvetette azokat, akik gyáván letaradták”.

Prózában irtam is ezt a néhány soros versidézetet, mert így, szétnyújtva is szépen hangzik. Azt akarom mondani, hogy Koncz István bátor költő. Bátor költő és bátor ember. Pótolás nélkül szembenéz sebhelyes napjainkkal, azzal, amit ezek hoznak számára és mások, nagyon sokak számára még. Ha lázad valami ellen, azt okkal teszi, és érvelni is tud a művészet nevében, és ha raita múlik, változtat a dolgokon, már amennyire egy költőnek ez egyáltalán megadatott. A jó költőnek talán van esélye néha. Így hát Koncz Istvánnak is. Persze, ha még olvasunk verseket.

De olvassunk verseket! Egyebek között olyanokat, amelyeket Koncz István ír. Nehéz ritmusú vagy éppenséggel ritmustalan, szaggatott tényközlést, felháborodást, tiltakozást, csendes reményt, amelyekhez kíméletlen érzelmi logika biztosítja azt a költői létktetést, amittől a vers igazából vers lesz, akármilyen szabálytalan formában, s aminek nyomán hiszünk a költőnek. Híd-díjas költőnek megérdemli, hogy higgyünk neki.

Végezetül hadd jósoljak ismét, és hadd mondjam még egyszer ugyanazt: továbbra is meggyőződéseim, hogy

fejlődik a jugoszláviai magyar irodalom. Vannak és lesznek jó íróink, jó irodalmunk van, és még jobb lesz. Ehhez természetesen Koncz István versei is kelleneek.

Koncz István a következő szavakkal köszönte meg a díjat:

Kedves Barátaim, most, amikor megköszönöm a Híd-díjat, a verseskönyvemért nekem ítélt megtisztelő kitiüntetés, alkalom ez a számomra is, hogy kétségeimről valljak. Ő, nem szerénységből — ellenkezőleg; nagyon is leplezetlen becsúgyból szeretnék ma a háttérben maradni. Szeretném, ha a költő helyett a költészetet illetné a megbecsülés, a dicsőség; ha legalább az ünnepi alkalom a költészetet részesítené méltó elismerésben. A költészetet: az ideálok és a szellem, az ember és a lélek örök és kimeríthetetlen inspirációját, a költészetet, amely maga lehet a szabadság. Csak méltó rangját elfoglaló és szerepét betöltő költészet léte nyújthat költőnek hitet és önbizalmat, hite't és súlyt irodalmi díjnak.

Örömmel tölt el a könyvemnek ítélt kitiüntetés. Ugy tartom, hogy ez egyben a költészetről "alított felfogásom elismerése és magatartásom elfogadása is. Felfogásom szerint a poézis felette áll minden céhes kategóriának. A poézis egy értékszinten van jelen, lehet jelen céhen belül és céhen kívül, és vers formájában tetten érheti, kifejezheti azt, ugyanolyan adekvátan a céhbe sorolt, mint akár a „vidéki ügyvéd” még ha akadt is céhes „kritikus”, aki ezt a körülményt ugyan-csak pejoratív felhanggal olvasta a fejemre, igaz, teljesen érthetetlenül és értelmetlenül, egyéb személyes kifogásai közt, könyvekritika ürügyén.

Kedves Barátaim, úgy fogadom a Híd-díjat, mint amit azok a bizonyos bibliai talantomok példáznak, amivel el kell számolnom, amit igazolnom kell. Hisz, minden díj értékefedezete csakis maga a díjazott értéke lehet.

Az 1987. évi Forum Képzőművészeti Díj odaítélését Bela Duranci zsűrielnök indokolta meg:

A Forum-díj bírálbizottsága 1988. február 2-án megtartott ülésén Baráth Ferencnek, valamint a jugoszláv szobrászatot permanensen bemutató pancsovai Olga Petrov Galériának ítélte oda az 1987. évi Forum Képzőművészeti Díjat.

Baráth Ferencre az 1987. novemberében megrendezett úvidéki retrospektív kiállítása irányította rá újfent a figyelmünket, amely ismét arról győzött meg bennünket, hogy a grafikus különleges szenzibilitással közelíti meg tárgyát, alkotásai autentikusak és időszerűek. A zsűri döntése óta ezeket a plakátokat láthatta Pancsova és Szarajevó közönsége, Baráth részt vett a pécsi nemzetközi plakát-kiállításon, s az ő fekete-fehér mezőből komponált plakátjai hirdetik majd az Úvidéken 1990-ben megtartandó sakkolimpiát is.

A plakát mindig szembeötlő, lapidáris, ugyanakkor efemer is. Baráth alkotásai magukon viselik ugyan ezeket a műfaji jegyeket, esztétikai értékük miatt azonban mégis maradandóak. Művész-i kvalitásait a nemzetközi elismerések is jelzik: munkáit láthatjuk a New Yorkban megjelent 11 jugoszláv formatervező című kiadványban, 1987-ben a legnagyobb képzőművészeti központokban a világ 50 legjobb plakátját bemutató vándor-kiállításon is szerepelt, s többek között a New York-i modern művészetek képtára is vásárolt munkáiból.

A plakát a modern nagyvárosok egyedülálló díszé. Erecbben az ember tudatába, de azon nyomban, mi-helyt időszerűségét veszíti, szerte is foszlik, el is tűnik. Baráth is állandó versenyt fut az aktualitással. S bár plakátjai napi használatra készülnek, mégis csodálatosmód rétegzettek, enigmatikusak, a kollektív emlékezet szimbólumait fedezhezük fel rajtuk, a rendszer, a kompozíció méltóságát hirdetik.

A pancsovai Olga Petrov Galéria a kétévénként megrendezett jugoszláv szoborkiállítással hazánk szobrászművészetének fejlődését követi és mutatja be, különösen a modern kifejezésformát kereső, újító, fiatal képzőművészeknek nyújt nagy teret.

A biennálé ennek a művészeti ág-nak a népszerűsítéséhez is hozzájárul. Emellett azt is tudatosítja bennünk, hogy nálunk is jelentős hagyomány van a szobrászatnak. Aleksandar Basin, a 4. jugoszláv szoborkiállítás katalógusában kifejti, hogy a modern kisplasztika az 1912-ben megtartott budapesti kiállítással veszi kezdetét, amelyen 2400 tárgyat állítottak ki. Ezek közül sokat ma is megtalálhatunk a vajdasági kisvárosokban, többek között a szabadkai Telcs Ede vagy a zrenjanini Szentgyörgyi István szobrait. A művészeti felfogások és szobrászati formák örömlása és hatása ma is igen élénk, különösen kifejezett ez a Murska Sobota—Budapest—Pancsova háromszögben, nem utolsósorban a szobrászati biennálék eredményeként.

A Forum Képzőművészeti Díjjal ennek a jelentős vállalkozásnak a folytatására kívánjuk ösztönözni a galériát.

Bosnyák István, a Forum Könyvkiadó 1987. évi regény pályázata bírálóbizottságának elnöke a díjnyertes regényekről többek között a következőket mondta:

„Kontra Ferenc Drávaszögi keresztetek című kézirat egy konkrét tájegység közösségi létérzésének és tájmitószámának sikeres alkotói megragadása. A lírikus szerkesztésmód és prózaversritmus embersorsok sokaságát fogja össze füzérszerűen, s e sorsközösséget a tragikum balladai hangvillata hatja át. A hangulatteremtés hatáson eszköze a szövegben a gazdag, letisztult, helyenként metaforikus és szürrealisztikus nyelv” — foglalta össze bírálóbizottságunk a maga sommás véleményét a szerző elsőszülött ryagobb kompozíciójú prózai művéről.

Azán összefonódó, füzérszerűen egységesülő epiko-lírikus cselekményszálak alapelemei, a *motívumok* Kontra Ferenc szövegében fegyelmezett alkotói következetességgel szelektálódnak: jórészt a folklór epika, közelebbről a hiedelemmonda, legendamese, az ún. igaz történet, a klasszikus és balesetballada motívumkinzert revalálják.

Ötszéli vaskereszt helyi legendája;

római idöket evokáló kincsmondatöredék; a mohácsi csatater tószomszédságában rogyadozó templomrom helyi emléke; tömegverekedés közben láng-ra lobbant csárda és a bennéők tömeghalála; szegénybe esett, vallásos parasztlány öngyilkossága; koraszülött csecsemőjét titkon ehantoló, majd a rejtett sírhelyet szertartásosan látogató anya; háborodott női falubolondja; csárdai veszekedésben megvakult legény; részeges felesége torkát átmetező, majd önmagát is felgyújtó férj; jégtábláról a jeges Dunába billent részeg napszámos; permetezővizet tároló hegyi cementkútba esett pudárlány halála; „prófétacsapatokba” verődő, meghatározatlan időközökben ismételtén fel-felbukkanó garázda „zarándokok” egész faluközösséget 127ban tartó tüneménye...

Epizódról epizódra ilyen és ezekhez hasonló önmagukban is koherens tematikai egységet képviselő motívumok sorjázanak a regényben, s a fellámló arcélek, sorsfoszlányok és cselekményszegmentumok már csak ezáltal is szerves egészé állnak össze az olvasó képzeletében. Az egész regényvilágot behálózó és erőteljes tájhangulatot sugalló motívumorrá.

„Apró István keretes regénye a jelen tapasztalatainak prizmáján keresztül nyújt betekintést a századelő valóságába, s ily módon a történelmi tematika időszerű jelentéssel is árnyalódik. A többszű dokumentumanyagra épülő szöveg jó krisismettről és az epikus hitel megeremtésének képességéről tanúskodik” — állapította meg a pályázati zsűri minősítése, s ezzel voltaképpen előlegezte azt is, hogy a *Három folyó* a *Drávaszögi keresztetek* tipológiai ellenpárja: történelmi témájú, de szintén időszerű tartalmú regény, melyben a lírizmus és epiko-lírizmus helyett a „tisza” epikum az uralkodó esztétikai elem

Apró István moder szövevé, a regényírás mai lehetőségeire/lehetetlenségeire korra is jellemző kéttelvel rákérdező keretbe ágyazza be a realiztikus-dokumentarista főcselekményt, s ezzel voltaképpen parabolává minősíti át az önmagában jórészt hagyományos történelmi epikumot. A közösségi aka-

rások, pontosabban: a *közösség* akarásának, a *közös létforma* elemien emberi vágyának ismételt, újból és újból bekövetkező történelmi kudarcairól szóló parabolává.

(A regény pályázat díjnyertes pályaműveiről szóló zsűrielnöki jelentés teljes szövegét júniusi számunkban közöljük.)

Kontra Ferenc a következő szavakkal vette át a díjat:

Elmondtam valamit. Csak egy mondat, amely végül egyetlen, önmagát jelentő személyes névmással csúszszodzik. Az ÉN természeténél fogva nem lehet regényhős, hiszen a regény fikció, az egyes szám első személy pedig elutasítja a valótlan. E nyilvánvaló paradoxon ellenére is, lehet, hogy éppen ebben kell keresnünk a regényt, a valósággyá váló képlettelben. Vagy a múltban, amely másnak csak fikció lehet. A visszatérő múlt lényegi képtelenségét csak az ábrázolás életerős pontossága követheti. Aki nem látja világosan a felszínt, sohasem veszi észre, mi rejtőzik alatta. I-ni annyi, mint emlékezni. Szerevdéyleinkben az emlékezés az időtlenség felé hajlik. Ha egyetlen képbe sűrítjük a múlt párhuzamba állítható tapasztalatait, akkor a sok napnyugtából, melyeket délutánonként más és más színben látunk, az emlékezetünkben egyetlen alkonyat lesz, a sok apró kis halál nyomán pedig ballada születik. Ezzel köszönöm meg a díjat.

STRAŽILOVOI TALÁLKOZÓK — Április 22-én és 23-án tartották meg harmadikban a Vajdasági Íróegyesület által felújított, Stražilovói Találkozókat elnevezésű rendezvény-sorozatát. A kelnapos tanácskozáson írók, kritikusok és irodalomtudósok arra keresték a választ, hogy létezik-e ún. hivatalos vagy központi kultúra, s vele szemben vagy melléte van-e peremkultúra. A tanácskozás résztvevői kifejtették, hogy nár az is peremre szorult jelent világviszonylatban, ha valaki a kis népek nyelvén alkot. Mások szerint, a peremkultúra csak az igénytelen irodalmi megnyilvánulásoknak kedvez, a tömegek ízlését kiszol-

gáló giccseknek. Egyesek azt hangoztatták, hogy a marginális kultúrát nemcsak az irodalmi klikkekkel való szembefordulás hozhatja létre, hanem minden igazi művész önként kivonul a társadalomból. Mások alapos művelődés- és irodalomtörténeti bizonyítékokat szolgáltatottak arra, hogy az egyes irodalmi irányzatok, a haladó esztétikai értékek mindig is a peremről indultak, s csak idővel fogadták el őket, s lettek általánosakká.

A Stražilovói Találkozók résztvevői sokféle szempontból világították meg a peremkultúra kérdését, sokféle szempontból vették szemügyre az irodalmat, abban azonban egyetértettek, hogy az infláció szellemi téren is érezteti hatását, s hogy a marginális kultúráról szólva, napjaink legidősebb kérdés-e a kultúra egészének peremre szorítása a társadalomban.

A ZSIDÓK JUGOSZLÁVIÁBAN

— Ezzel a címmel nyílt Zágrábban nagyszabású kiállítás, amely — a Jezsuita téri képtár mintegy két és fél ezer négyzetméternyi területén — másfél ezer tárggyal és fotóval prezentálja az itteni zsidóság életét, letelepedésük történetétől kezdve, egészen napjainkig. E monumentális kiállítás egyrészt komoly történeti áttekintést nyújt a mai Jugoszlávia területén élő zsidóságról, számokkal is bizonyítja, mikor, hol és mennyien éltek, másrészt pedig megismerteti az érdeklődő közönséget szokásaikkal, ünnepeikkel, liturgiai és egyéb vallási törvényeikkal is. A kiállításon a zsidóság anyagi kultúrájának és vallási relikviáinak kívül nyelvük és szellemi kultúrájuk is jól nyomon követhető. Bár a szervezők nem ragaszkodtak a szigorú időrendhez, a kiállítás mégis kitűnő történeti-szemleli keresztmetszetet nyújt az érdeklődőknek. A pontosabb tájékozódást a számos táblázat és eligazító szöveg könnyíti. A kiállítás külön teret szentel a háború kezdetétől napjainkig terjedő időszaknak is, számos megrázó fotóval bizonyítva, hogyan zsugorodott az ötven évvel ezelőtti 70 000-nyi jugoszláviai zsidóság az egytizedére. A június 5-éig megtekinthető zágrábi rendezvényen helyet biztosítottak a háború

után itt élő zsidó nemzetiségű művészek alkotásainak is.

KRLEZA-NAPOK ZÁGRÁBBAN

— Miroslav Krleža összegyűjtött művei utolsó öt kötetének megjelenése alkalmából április derekán Zágrábban Krleža-napokat tartottak. A Horvát Nemzeti Színházban megtartott nyitó rendezvényen bemutatták Krleža összegyűjtött műveinek teljes sorozatát: a zágrábi *Miladost* és a szarajevói *Oslobodjenje* kiadónál megjelent pontos ötven kötetet, amely szinte teljes egészében prezentálja az írói életművet. A sorozat mintegy ötszáz ezer példányban jelent meg. A most bemutatott öt új kötet az író esszéit, levelezését és trüfci naplóját foglalja magában.

A VAJDASÁGI SZÍNHÁZAK TALÁLKOZÓJA — Április 15-e és 26-a között tartották meg Zomborban a Vajdasági Színházak 38. Találkozóját, amelyen nyolc színnáz tizenkét társulata mutatkozott be. A zsűri döntése szerint a legjobb előadást a zombori Népszínház társulata mutatta be, akik Vida Ognjenović *Hogyan megnevetetni az urat* című komédiáját vitték színre. A Szabadkai Népszínház előadta *Anita Berber* című koreodráma színre állításáért Nada Kokotovićot, a kosztümvtervéért pedig Bjanka Adžić-Ursulovot díjazták. Az Újvidéki Színház *Mészárszék* című előadásának rendezőjét, Ljuboslav Majerát is elismerésben részesítette a Vajdasági Színházak Találkozásának zsűrije. A színészi alakításért az idén a lehetséges tizből hetet osztottak ki. Stevan Šalajić és Vladimir Alidžić (*Hogyan megnevetetni az urat*, zombori Népszínház) Gordana Đurđević (*Ljubinko és Desanka*, újvidéki Szerb Nemzeti Színház), Almira Osmanović, Ana Kosztovszka, Nedo Osman (*Anita Berber*, Szabadkai Népszínház) és Venczel Valentin (*Mészárszék*, Újvidéki Színház) részesült elismerésben. A legjobb gyermekelőadást a szabadkai gyermekszínház mutatta be, Aleksandar Davidescu *Játék* című darabját vitték színre.

A BELGRÁDI NEMZETI SZÍNHÁZ BUDAPESTEN ÉS SZEGEDEN

— Április 11-étől 16-ig magyarországi vendégjátékon volt a legrégebb múltú belgrádi színnáz. Első este a pesti Nemzeti Színházban Miloš Crnjanski *Konak* (Királyok palotája címmel hirdetett) történelmi darabját mutatták be, Mira Trailović rendezésében. Másnap egy világirodalmi szórakoztató mű, Sardou *Szókimondé asszonyosságát* játszották, majd 13-án a Várszínházban Dosztojevszkij *Féltékenységelmű* című regényének színpadi változatát vitték színre, a Sadou-darabot Ljubomir Draškić, az Andrzej Wajda-dramatizációt pedig Mira Erceg rendezte. Szegeden 15-én Crnjanski drámáját, a vendégjáték utolsó napján pedig a Dosztojevszkij-regény színpadi változatát láthatta a közönség. A magyar sajtó bőségesen foglalkozott a vendégszerepléssel. A *Film, Színház, Muzsikában* három „előzetes” is megjelent. Stojan D. Vujičić Egy szerb dinasztia tisznapjai címmel közölt eligazító szöveget a *Konak*hoz és a drámaíró Crnjanskiról. Itt jelent meg egy-egy színes fordó a három produkcióról, valamint Alboncezy László egész oldalas interjúja Miodrag Ilićtyel, a színház igazgatójával. Az Ilić igazgatóval készített beszélgetést többek között a Magyar Nemzet is megjelentette (az első előadás napján), melyből az olvasók többek között a színház múltjáról, nemzeti sajtóságairól, anyagi támogatásáról értesülhettek, s megtudhatták, hogy a vendégjáték három előadása nagyon jól tükrözi, „milyen színvonalon áll a társulat jelenleg”, s a változás a „repertoárt is jól jellemzi” a *Szókimondó asszonyosság* a közönség igényét, a Dosztojevszkij-adaptáció az új törekvéseket, Crnjanski drámája pedig a nemzeti hagyomány ápolására mutat belgrádi példát.

ONALLÓ EST DOMONKOS ISTVÁN VERSEIBŐL — Ahogy a szegedi József Ártilla Tudományegyetem *Harmadkor* című irodalmi-kritikai kiadványának 8. számából megtudtuk, 1987. december 15-én a JATE Auditorium Maximumában mutatta be Balog József *Kormányváltás* című Domonkos-versösszeállítását.

SZÉP MAGYAR BESZÉD — A budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem szervezésében tartották meg április közepén az inamár jelentős múltra visszatekintő, Kazinczy Ferencről elnevezett Szép magyar beszéd versenyét, amelyre ezúttal először az újvidéki Bölcsészettudományi Kar Magyar Tanszekének két hallgatóját is meghívták. A selejtező célzattal rendezett újvidéki lázi verseny első két helyezettje vett részt a rangos versenyen, amelynek végén Budanov Márta a több mint ötven fős nemzetközi mezőnyben másodikként vehette át a Kazinczy- emlékérmét.

MEGHALT BARTA JÁNOS — Nyolcvanhét éves korában elhunyt Barta János, a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem nyugalmazott egyetemi tanára, akadémikus. Barta János elsősorban a XIX. századi magyar irodalom tudósa volt, irodalomtörténész. Első ilyen jellegű tanulmányát még 1925-ben jelentette meg *Bánk és Melinda tragédiája* címmel. Életében megjelent utolsó írása pedig a Keresztury Dezső „*Csak hangköre más*” című Arany-monográfiáról írt méltatás, mely a Jébrecei *Alföld* idei áprilisi számában olvasható. Az egykori Eötvös-kollégista, Horváth János-tanítvány tavaly megjelent könyve nemcsak címével — *A pálya végén* —, hanem tematikája szerint is jelképesen zár egy gazdag tudósi pályát. Ebben a kötetben Arany-, Kemény- és Madách-tanulmányok olvashatók, vagyis azokról a múlt századi nagy írókról, akikkel, munkásságukkal — Vörösmarty, Berzsenyi, Vajda, Tolnai Lajos, Jókai és Mikszáth mellett — Barta János leggyakrabban és a magyar irodalomtörténeti gondolkodás szempontjából leggyümölcsözőbben foglalkozott. Barta János munkái nemcsak előkészítették az utóbbi 15–20 év magyar irodalomtörténeti szemléletének az előző évtizedekhez képest lényeges változást hozó, friss hangját, gondolkodását, hanem emelk Barta János mindvégig aktív propagátora és művelője is volt. Múlt századi irodalmunkról nagyon sokáig nem beszélhetünk Barta professzor könyveinek, tanulmányainak figyelembe vétele nél-

kül. Barta János meghatározó egyénisége múlt századi irodalmunkról való szemléletünknek. Könyvei: *Az ismeretlen Madách* (1931), *Madách Imre* (1942), *Arany János* (1953), *Élmény és forma* (tanulmányok, 1965), *Költők és írók* (tanulmányok, 1966), *Klasszikusok nyomában* (tanulmányok, 1976), *Evfordulók* (tanulmányok és megemlékezések, 1981), *A pálya ívei* (Kemény Zsigmond két regényéről, 1985) és *A pálya végén* (tanulmányok, 1987). Barta János opusában fontos huszadik századi szakmunkák is olvashatók Kosztolányi, Molnár, Ady, Móricz, Babits kapcsán, jelentős, kendőzetlen egyenesbeszéde és meglátása szempontjai okán jelentős kritikai tevékenysége is. Esztétikai és elméleti tárgyú dolgozatai *Az érték problémája az irodalomtudományban*, *Líraelméleti alapfogalmak*, *Az összehasonlító irodalomtudomány fogalmi alapvetéséhez*. Avantgarde — a modern művészet esztétikai problémái, *Jegyzetek a magyar tragikumelméletről*, *A romantika mint esztétikai probléma* (sb.) a hivatását és önmaga művelését szüntelenül fontosnak valló tudós, irodalomértő példaképet állítják elénk. Évekig Barta János szerkesztette a debreceni KLTE irodalmi évkönyvét, a *Studia Litterariát*. De Barta János a társszerzője annak az összefoglaló magyar irodalomtörténeti kézikönyvnek is, amely az újvidéki Matica srpska és a Forum közös kiadásában jelent meg szerbhorvát nyelven 1976-ban, s melyben Barta János a XIX. század irodalomtörténetét foglalta össze.

(G.)

SAKONYI KÁROLY-EST AZ M-STUDIÓBAN — Április 7-én az Újvidéki Rádió M-stúdiójában a Magyar Rádió és az Újvidéki Rádió közös hangfelvételére került sor, Szakonyi Károly szerzői estjét tartották meg. A szerzővel Szilágyi Károly beszélgetett. Avar István, Farkas Zuzsa, Ferenczi Jenő, Oszter Sándor és Venczel Vera Szakonyi-műveket tolmácsoló. A műsort Dorogi Zsigmond és Gion Nándor szerkesztette.

DÍJAK, ELISMERÉSEK — A Harkai Vass Éva, Jósvai Lídia és Kontra Ferenc (elnök) összetételű bírálóbizottság egyhangúlag Apró Istvánnak ítélte oda az 1987. évi Sinkó-díjat. A zsűri szerint „Apró István sajátos elbeszélő prózájával és igényes publicisztikájával hívta fel magára a figyelmet, munkáiban a szociozráfia elemző módszereit érvényesíti. Kisregényeiben a történelemszemlélet a dokumentarista ábrázolással ötvöződik”.

A díjat 1988. április 27-én adták át az újvidéki Bölcsészettudományi Karon.

A Vajdasági Közművelődési Község díját, a Kultúra Szikráit, amelyet

minden évben azoknak a művelődési dolgozóknak és munkaszervezeteknek ítélnek oda, akik kiemelkedő eredményt értek el az elmúlt év folyamán a kultúra terén, az ideán Adam Docleanu újságíró, Milutin Karašik, a Színházmúzeum igazgatója, Gellér Zoltán doroszlói anató és népitánc-koreográfus, David Kecman író, Forró Mihály színművész, Mirko Stojnić formatervező, Radomir Soić művelődési dolgozó, dr. Dušan Popov, a Matica srpska titkára, valamint a becsei Májusi Játékok és a verseci Žarko Zrenjanin Művelődési Fgy.ület érdemelte ki. A díjakat április 13-án az Újvidéki Rádió M-stúdiójában adták át.